

2009 m. balandžio 23 d. Teisingumo Teismo (trečioji kolegija) sprendimas byloje (Verwaltungsgerichtshof (Austrija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą) Sandra Puffer prieš Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Linz

(Byla C-460/07) ⁽¹⁾

(Šeštoji PVM direktyva — 17 straipsnio 2 ir 6 dalys — Teisė į pirkimo mokesčio atskaitą — Apmokestinamojo asmens verslui priklausančio pastato statybos sąnaudos — 6 straipsnio 2 dalis — Dalies pastato naudojimas privatiems poreikiams — Finansinė nauda, palyginti su neapmokestinamaisiais asmenimis — Vienodas požiūris — Valstybės pagalba pagal EB 87 straipsnį — Teisės į atskaitą apribojimas)

(2009/C 141/20)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Verwaltungsgerichtshof

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Sandra Puffer

Atsakovas: Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Linz

Dalykas

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Verwaltungsgerichtshof (Austrija) — EB 87 straipsnio ir 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 23) 17 straipsnio 6 dalies išaiškinimas — Pridėtinės vertės mokesčio, sumokėto statant daugiausiai privataus būsto tikslais naudojamą ir papildomai apmokestinamą nuomai skirtą pastatą, atskaita — Nacionalinės teisės nuostatos, pagal kurias privatus naudojimas neapmokestinamas ir pagal kurių įsigaliojant direktyvai taikytiną versiją buvo draudžiama atskaityti pirkimo mokesť, tenkantį privatiems apmokestinamojo asmens tikslams naudojamoms pastato dalims — Direktyvos 77/388/EB ir visų pirma jos 17 straipsnio galiojimas tiek, kiek gyvenamojo pastato įsigijimo atveju apmokestinamiesiems asmenims, kurie bent minimaliai naudoja savo pastatą profesiniais tikslais, ji suteikia mokesstinę lengvatą, palyginti su kitais apmokestinamaisiais asmenimis ir su kitų valstybių narių piliečiais.

Rezoliucinė dalis

1. 1977 m. gegužės 17 d. Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas 17 straipsnio 2 dalies a punktas ir 6 straipsnio 2 dalies a punktas nepažeidžia bendrojo Bendrijos teisės vienodo požiūrio principo dėl to, kad šios nuostatos, įtvirtinus jose teisės iš karto atskaityti visą

pirkimo PVM, apskaičiuotą už mišrios paskirties pastato statybą, ir vėlesnio privataus naudojimo apmokestinimo šiuo mokesčiu paskirstymo mechanizmą, gali suteikti apmokestinamiesiems asmenims finansinės naudos, palyginti su neapmokestinamaisiais asmenimis ir apmokestinamaisiais asmenimis, naudojančiams savo pastatus tik privatiems gyvenimo tikslams.

2. EB 87 straipsnis turi būti aiškinamas taip, jog ji nedraudžia tokios Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 2 dalies a punkto perkeliančios nacionalinės nuostatos, kurioje numatyta, kad teisė į pirkimo PVM atskaitą turi tik apmokestinamuosius sandorius sudarantys apmokestinamieji asmenys, nesuteikiant tokios teisės vien neapmokestinamuosius sandorius sudarantiems apmokestinamiesiems asmenims, nes tokia nacionalinė priemonė gali suteikti finansinės naudos tik apmokestinamuosius sandorius sudarantiems apmokestinamiesiems asmenims.
3. Direktyvos 77/388 17 straipsnio 6 dalis turi būti aiškinama taip, kad joje numatyta nukrypti leidžianti nuostata netaikytina nacionalinei nuostatai, kuria pakeičiami įsigaliojant šiai direktyvai galioję teisės aktai, kuri grindžiama kitokia logika nei ankstesni teisės aktai ir kuria įtvirtinamos naujos procedūros. Šiuo atžvilgiu nesvarbu, ar nacionalinis įstatymų leidėjas ankstesnius nacionalinius teisės aktus pakeitė remdamasis teisingu ar neteisingu Bendrijos teisės aiškinimu. Tai, ar toks tam tikros nacionalinės nuostatos pakeitimas Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 6 dalies antrosios pastraipos taikymo požiūriu turi įtakos kitai nacionalinei nuostatai, priklauso nuo to, ar šios nacionalinės nuostatos tarpusavyje priklausomos, ar autonomiškos, o tai turi įvertinti nacionalinis teismas.

⁽¹⁾ OL C 315, 2007 12 22.

2009 m. balandžio 23 d. Teisingumo Teismo (pirmoji kolegija) sprendimas byloje (Tribunale di Bergamo (Italija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą) Luigi Scarpelli prieš NEOS Banca SpA

(Byla C-509/07) ⁽¹⁾

(Direktyva 87/102/EEB — Vartotojų apsauga — Vartojimo kreditas — Pirkimo pardavimo sutarties nevykdymas)

(2009/C 141/21)

Proceso kalba: italų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunale di Bergamo

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovas: Luigi Scarpelli

Atsakovė: NEOS Banca SpA

Dalykas

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — *Tribunale di Bergamo* — 1986 m. gruodžio 22 d. Tarybos direktyvos 87/102/EEB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su vartojimo kreditu, suderinimo (OL L 42, p. 48; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 1 t., p. 326) 11 straipsnio 2 dalies išaiškinimas — Vartojimo kreditas — Vartotojo teisė pareikšti ieškinį kreditoriui, jei nevykdoma pardavimo sutartis, susijusi su gavus kreditą finansuojamu turtu

Rezoliucinė dalis

1986 m. gruodžio 22 d. Tarybos direktyvos 87/102/EEB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su vartojimo kreditu, suderinimo 11 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip: esant tokiai situacijai, kokia yra pagrindinėje byloje, nėra būtina kredito davėjui ir tiekėjui sudaryti sutartį, pagal kurią kredito davėjas kreditą išimtinai suteikia šio tiekėjo klientams, tam, kad, tiekėjui nevykdant įsipareigojimų, šie klientai galėtų pasinaudoti teise pareikšti ieškinį šiam kredito davėjui, siekdami nutraukti kredito sutartį ir susigrąžinti kredito davėjui sumokėtas sumas.

(¹) OL C 37, 2008 2 9.

2009 m. balandžio 2 d. Teisingumo Teismo (trečioji kolegija) sprendimas (Korkein hallinto-oikeus (Suomija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą) byloje, pradėtoje
A

(Byla C-523/07) (¹)

(Teisminis bendradarbiavimas civilinėse bylose — Jurisdikcija ir teismo sprendimų, susijusių su santuoka ir tėvų pareigomis, pripažinimas bei vykdymas — Reglamentas (EB) Nr. 2201/2003 — Materialinė taikymo sritis — „Civilinių bylų“ sąvoka — Sprendimas dėl vaikų paėmimo priežiūrai ir apgyvendinimo ne jų šeimoje — Vaiko nuolatinė gyvenamoji vieta — Apsaugos priemonės — Jurisdikcija)

(2009/C 141/22)

Proceso kalba: suomių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Korkein hallinto-oikeus

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: A

Dalykas

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — *Korkein hallinto-oikeus* — 2003 m. lapkričio 27 d. Tarybos reglamento (EB) Nr.

2201/2003 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų, susijusių su santuoka ir tėvų pareigomis, pripažinimo bei vykdymo, panaikinančio Reglamentą (EB) Nr. 1347/2000 (OL L 338, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 243), 1 straipsnio 2 dalies d punkto, 8 straipsnio 1 dalies, 13 straipsnio 1 dalies ir 20 straipsnio 1 dalies išaiškinimas — Vienintelio sprendimo dėl vaiko paėmimo priežiūrai nedelsiant ir jo apgyvendinimo ne jo paties šeimoje, priimto įgyvendinant su vaiko apsauga susijusias viešosios teisės priemones, vykdymas — Vaiko, turinčio nuolatinę gyvenamąją vietą vienoje valstybėje narėje, bet viešinio kitoje valstybėje narėje ir joje keliaujančio iš vienos vietos į kitą, situacija

Rezoliucinė dalis

1. 2003 m. lapkričio 27 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2201/2003 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų, susijusių su santuoka ir tėvų pareigomis, pripažinimo bei vykdymo, panaikinančio Reglamentą (EB) Nr. 1347/2000, 1 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, jog „civilinių bylų“ sąvoka šios nuostatos prasme apima sprendimą, kuriuo nurodoma nedelsiant paimti priežiūrai ir apgyvendinti vaiką ne jo paties šeimoje, kai šis sprendimas buvo priimtas pagal vaikų apsaugą reglamentuojančias viešosios teisės normas.

2. „Nuolatinės gyvenamosios vietos“ sąvoka Reglamento Nr. 2201/2003 8 straipsnio 1 dalies prasme turi būti aiškinama taip, kad ši gyvenamoji vieta atitinka vietą, kur vaikas tam tikra dalimi integravosi į socialinę ir šeiminingą aplinką. Šiuo tikslu, be kita ko, turi būti atsižvelgta į gyvenimo valstybės narės teritorijoje ir šeimos persikėlimo į šią valstybę trukmę, teisėtumą, sąlygas ir priežastis, vaiko pilietybę, mokyklos lankymo vietą ir sąlygas, kalbos žinias ir šeiminius bei socialinius vaiko ryšius toje valstybėje. Nustatyti vaikų nuolatinę gyvenamąją vietą turi nacionalinis teismas, atsižvelgdamas į visas kiekvienam konkrečiam atvejui būdingas faktines aplinkybes.

3. Nuspręsti taikyti apsaugos priemonę, kaip antai vaikų paėmimas priežiūrai, nacionalinis teismas gali pagal Reglamento 20 straipsnį, jeigu įvykdomos šios sąlygos:

— ši priemonė turi būti neatidėliotina,

— ji turi būti taikoma asmenims, esantiems šioje atitinkamoje valstybėje narėje, ir

— ji turi būti laikino pobūdžio.

Tokios priemonės skyrimas ir privalomas pobūdis nustatomas nacionalinėje teisėje. Skyrus apsaugos priemonę nacionalinis teismas neprivalo bylos perduoti jurisdikciją turinčiam kitos valstybės narės teismui. Tačiau, jeigu to reikalauja siekis labiausiai apsaugoti vaiko interesus, nacionalinis teismas, kuris skyrė laikinas ar apsaugos priemones, privalo apie tai tiesiogiai ar per centrinę instituciją, paskirtą pagal Reglamento 53 straipsnį, pranešti jurisdikciją turinčiam kitos valstybės narės teismui.